

Seria
Arsène Lupin

FATA CU OCHII VERZI

Redactor: Ecaterina Giurgiu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Concept grafică *Seria Arsène Lupin*: Valentin Tănase

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEBLANC, MAURICE

Fata cu ochii verzi / Maurice Leblanc ; trad. din lb.
franceză: Gabriel Mălăescu. - București : Cișmigiu Books,
2022

ISBN 978-606-28-1554-7

I. Mălăescu, Gabriel (trad.)

821.133.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062815547

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din
această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Maurice Leblanc
La demoiselle aux yeux verts
1927
Bibebook, www.bibebook.com

Copyright © 2022
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

MAURICE LEBLANC

FATA CU OCHII VERZI

Traducere de Gabriel Mălăescu

 CÎȘMIGIU
books

Capitolul I

...și englezoaica aceea cu ochi albaștri

Raoul de Limézy hoinărea pe bulevarde, lipsit de griji, ca un om vesel care nu trebuie decât să privească pentru a se bucura de viață, de spectacolul ei încântător și de desfătarea pe care Parisul o oferă în unele zile însorite de aprilie. De statură mijlocie, el avea o siluetă subțire și, în același timp, puternică. În dreptul bicepsilor, mânecele hainei se umflau și torsul se bomba deasupra unei talii fine și suple. Croiala și culoarea îmbrăcăminții lui indicau un bărbat care acordă importanță alegerii stofelor.

Cum trecea prin fața Teatrului Gymnase, el avu impresia că un domn, care mergea pe lângă el, urmărea o doamnă, impresie căreia îi putu proba imediat exactitatea.

Nimic nu i se părea lui Raoul mai provocator și mai amuzant decât un domn care urmărește o doamnă. El îl urmă deci pe domnul care urmărea doamna și toți trei, unul în spatele celuilalt, la distanțe convenabile, mergeau de-a lungul bulevardelor aglomerate.

Era nevoie de toată priceperea baronului de Limézy pentru a ghici că acest domn o urmărea pe această doamnă, deoarece acest domn acționa cu toată discreția posibilă pentru ca doamna să nu bănuiască nimic. Raoul de Limézy era, de asemenea, discret și, amestecându-se cu trecătorii, grăbi pasul pentru a prinde o imagine clară a celor două persoane.

Văzut din spate, domnul se distingea printr-o frizură cu o cărare impecabilă, care despărțea un păr negru dat cu

pomadă, și printr-o alură la fel de impecabilă, care punea în valoare niște umeri largi și o statură înaltă. Văzut din față, el avea o figură simetrică, o barbă îngrijită, un ten proaspăt și rozaliu. Treizeci de ani, poate. Siguranță în mers. Importanță în gesturi. Vulgaritate în aspect. Inele pe degete. Un portțigaret de aur.

Raoul se grăbi. Doamna, impozantă, hotărâtă, cu o alură nobilă, călca apăsător pe trotuar cu tălpi de englezoaică, îndulcite de gambe grațioase și glezne delicate. Chipul ei era foarte frumos, luminat de ochi albaștri admirabili și de o masă de păr blond. Trecătorii se opreau și se întorceau. Ea părea indiferentă față de acest omagiu al mulțimii.

„La naiba”, gândi Raoul, „ce aristocrată! Nu-l merită pe frezatul care o urmărește. Ce vrea el? Soț gelos? Pretendent respins? Sau, mai degrabă, amarez în căutare de aventură? Da, asta trebuie să fie. Domnul are, într-adevăr, figura unui bărbat cu trecere la femei și care se crede irezistibil.”

Ea traversă Piața Operei, fără a lua în seamă vehiculele care o înconjurau. Un furgon vru să-i taie calea; calmă, ea apucă frâiele calului și-l opri. Furios, vizitiul sări de pe banchetă și, apropiindu-se, o înjură; ea îi aplică, agilă, o lovitură de pumn în nas de-i dădu sângele. Un agent de poliție ceru explicații; ea îi întoarse spatele și se îndepărtă nepăsătoare.

Strada Auber; doi băieți se băteau; ea îi apucă de guler și-i trimise rostogol zece pași mai departe. Apoi, le aruncă două monede de aur.

Bulevardul Haussmann; ea intră într-o patiserie și Raoul o văzu, de departe, așezându-se la o masă. Cum domnul care o urmărea rămase afară, el intră și ocupă un loc în care ea să nu-l poată observa.

Ea comandă ceai și patru felii de pâine prăjită pe care le devoră cu niște dinți minunați.

Vecinii o priveau. Ea rămase netulburată și ceru să i se aducă alte patru felii de pâine prăjită.

Dar o altă tânără, așezată la o masă aflată ceva mai departe, stârnea, de asemenea, curiozitate. Blondă ca și englezoaica, cu păr ondulat, cu o ținută mai puțin elegantă, dar cu aspect mai pronunțat de pariziancă, ea era înconjurată de trei copii prost îmbrăcați, cărora le împărțea prăjituri și pahare cu suc. Îi întâlnește la intrare și le dăruia acele dulciuri pentru bucuria evidentă de a le vedea ochii luminându-se de plăcere și obrajii mângându-se cu cremă. Ei nu îndrăzneau să vorbească și se îndopau, umplându-și gurile. Ea, mai copil decât ei, se amuza nespus și vorbea cât pentru toți:

– Ce-i spuneți domnișoarei?... Mai tare!... Nu am auzit... Nu, nu sunt o doamnă... Trebuie să-mi spuneți: „Mulțumesc, domnișoară...”

Raoul de Limézy fu cucerit pe loc de două lucruri: veselia plăcută și firească a chipului ei și farmecul profund al celor doi ochi mari și verzi ca jadul, cu striații aurii, de la care nu-ți puteai lua privirea odată ce o fixaseși pe ei.

Astfel de ochi sunt, de obicei, stranii, melancolici sau gânditori și poate aceasta era de cele mai multe ori expresia ochilor săi. Dar ei ofereau, în clipa aceea, aceeași radiație de viață intensă precum restul chipului, precum gura poznașă, nările fremătătoare și obrajii zâmbitori, cu gropițe.

„Bucurii extreme sau dureri excesive, nu există cale de mijloc pentru acest soi de ființe”, își spuse Raoul, care simți înăuntrul lui dorința imediată de a influența aceste bucurii sau de a combate astfel de dureri.

El se întoarse către englezoaică. Era cu adevărat frumoasă, de o frumusețe coplesitoare, izvorâtă din

echilibru, proporții și seninătate. Dar domnișoara cu ochi verzi, cum îi spuse el, îl fascina la fel de mult. Dacă o admira pe una, dorea să o cunoască pe cealaltă și să pătrundă în secretul existenței ei.

Ezită totuși, în vreme ce ea își achită consumația și plecă împreună cu cei trei copii. Să o urmeze? Sau să rămână? Cine îl cucerise? Ochii verzi? Ochii albaștri?

Se ridică în grabă, aruncă banii pe tejghea și ieși. Ochii verzi îl cuceriseră.

Un spectacol neașteptat îl uimi: domnișoara cu ochi verzi discuta pe trotuar cu amozul care, cu o jumătate de oră mai înainte, o urmărea pe englezoaică precum un îndrăgostit timid sau gelos. Conversație aprinsă, febrilă, de o parte și de cealaltă, și care semăna mai degrabă cu o ceartă. Era evident că tânăra încerca să treacă și că amozul o împiedica, ba chiar atât de evident, încât Raoul era pe punctul, împotriva oricărei uzanțe, de a interveni.

Nu apucă. Un taxi opri înaintea patiseriei. Din el coborî un domn care, văzând scena de pe trotuar, porni în fugă, ridică bastonul și, dintr-o lovitură, făcu pălăria amozului frezat să-i sară de pe cap.

Năucit, acesta se dădu înapoi, apoi atacă, fără a ține seama de persoanele care se adunau împrejur.

– Dar sunteți nebun! Sunteți nebun! strigă el.

Nou-venitul, care era mai scund, mai în vârstă, se puse în defensivă și, cu bastonul ridicat, strigă:

– V-am interzis să vorbiți cu această tânără. Sunt tatăl ei și vă spun că nu sunteți altceva decât un ticălos, da, un ticălos!

Atât unul, cât și celălalt aveau în ei un freamăt de ură. Amozul, verificând, se încordă, gata să sară asupra nou-venitului, pe care tânăra îl ținea de braț și încerca să-l ducă spre taxi. El reuși să-i despartă și să prindă bastonul

când, dintr-odată, se trezi față-n față cu un cap care apăru între el și adversarul lui, un cap necunoscut, bizar, al cărui ochi drept clipea nervos și a cărui gură, deformată de un rânjel ironic, ținea o țigară.

Acesta era Raoul, care stătea încordat, de asemenea, și care articulă, cu glas aspru:

– Un foc, dacă nu vă supărați?

Întrebare cu adevărat nepotrivită. Ce voia acest intrus? Frezatul se opri brusc.

– Lăsați-mă în pace! Nu am foc.

– Ba da! Mai adineauri fumați, afirmă intrusul.

Celălalt, nebun de furie, încercă să-l dea la o parte. Fără a reuși și neputând să-și mai miște brațele, el coborî privirea ca să vadă ce obstacol îl împiedica. Păru uluit. Cele două mâini ale individului îi strângeau încheieturile în așa fel încât orice mișcare era imposibilă. O menghină de fier nu l-ar fi putut paraliza mai mult. Și intrusul nu înceta să repete, cu încăpățănare, obsesiv:

– Un foc, vă rog. Ar fi, cu adevărat, păcat să refuzați să-mi dați un foc.

Oamenii râdeau împrejur. Amorezul, exasperat, strigă:

– Vreți să mă lăsați în pace? Vă zic că nu am.

Domnul clătină din cap, cu un aer trist.

– Sunteți foarte nepoliticos. Niciodată nu se refuză un foc cuiva care cere atât de respectuos. Dar, cum refuzați să-mi faceți o favoare...

El slăbi strânsoarea. Amorezul, eliberat, se năpusti... dar automobilul porni în viteză, ducându-i departe pe agresor și pe domnișoara cu ochi verzi. Iar domnul fu ușurat să vadă că efortul frezatului era zadarnic.

„Iată-mă ajuns departe”, își spuse Raoul, privind-o cum dispare. „Fac pe Don Quijote în favoarea unei frumoase

necunoscute cu ochi verzi, iar ea se eschivează, fără să-mi dea numele și adresa. Imposibil s-o găsec din nou. Deci?"

Deci hotărî să se întoarcă spre englezoaică. Ea tocmai se depărta, după ce asistase, fără îndoială, la scandal. El o urmă.

Raoul de Limézy se găsea într-unul din acele momente în care viața este, într-un fel, suspendată între trecut și viitor. Un trecut, pentru el, plin de evenimente. Un viitor care se anunța a fi la fel. La mijloc, nimic. Și, în cazul acesta, când ai treizeci și cinci de ani, femeia este cea care pare să țină în mână cheia destinului tău. Cum ochii verzi dispăruseră, el își potrivea mersul nesigur după lumina ochilor albaștri.

Astfel, aproape imediat, fiind nevoit să o ia pe alt drum și să revină în spatele ei, el observă că amorezul cu părul dat cu pomadă pornise din nou în urmărire și că, respins de o parte, se îndrepta, ca și el, către partea cealaltă. Și toți trei reîncepură să se plimbe, fără ca englezoaica să observe manevrele pretendenților ei.

De-a lungul trotuarelor aglomerate, ea mergea alene, atentă mereu la vitrine și indiferentă față de admirația celorlalți. Ajunse astfel în piața bisericii Madeleine și, prin Strada Regală, intră în suburbia Saint-Honoré și merse până la hotelul Concordia.

Amorezul se opri, străbătu cei o sută de pași, cumpără un pachet de țigări, apoi intră în hotel, unde Raoul îl văzu discutând cu recepționarul. Trei minute mai târziu, el pleca, iar Raoul porni, la rândul lui, să-l interogheze pe recepționar cu privire la tânăra englezoaică, până când aceasta străbătu holul și se urcă într-un automobil în care i se aduse o valiză mică. Pleca deci într-o călătorie?

– Șofer, urmărește mașina aceea! spuse Raoul, care oprise un taxi.

Englezoaica făcu niște cumpărături și, la ora opt, coborî înaintea gării Paris-Lyon și se instalează la bufet, unde comandă cina.

Raoul se așează la oarecare distanță.

Odată sfârșită cina, ea fumă două țigări, apoi, aproape de ora nouă și jumătate, se întâlnește în fața barierelor cu un angajat al companiei Cook, care îi dădu biletul și bonul bagajelor. După care, ea luă rapidul de 9:46.

– Cincizeci de franci, îi oferi Raoul angajatului, dacă îmi spuneți numele acestei doamne.

– Lady Bakefield.

– Unde merge?

– La Monte Carlo, domnule. Este în vagonul numărul cinci.

Raoul reflectă, apoi se hotărăște. Ochii albaștri meritau deplasarea. Și, apoi, urmărind ochii albaștri, cunoscuse ochii verzi și ar fi putut, poate, prin englezoaică, să-l reîntâlnească pe amarez, iar prin amarez să ajungă la ochii verzi.

El se întoarce să cumpere un bilet către Monte Carlo și se grăbi pe peron.

O zări pe englezoaică pe treptele unui vagon, se strecură printre grupurile de oameni și o revăzu, prin ferestre, în picioare, dezbrăcându-se de palton.

Era foarte puțină lume. Era cu câțiva ani înainte de război, la sfârșitul lui aprilie, și acest rapid, destul de incomod, fără vagoane cușetă sau restaurant, nu ducea spre sud decât destul de puțini călători la clasa întâi. Raoul nu numără decât doi bărbați, care ocupau compartimentul situat în față, în același vagon cu numărul cinci.

Se plimbă pe peron, destul de departe de vagon, închirie două perne, se dotă cu o bibliotecă ambulantă de ziare și broșuri și, la fluieratul impiegatului, urcă treptele și intră într-al treilea compartiment, ca unul care ajunge în ultima clipă.

Englezoaica era singură, lângă fereastră. El se instalează pe bancheta opusă, dar aproape de culoar. Ea ridică ochii, îl observă pe acest intrus care nu avea nicio valiză și niciun pachet și, fără a părea afectată, începu să mănânce niște bomboane enorme de ciocolată, pe care le avea, pe genunchi, într-o cutie mare, deschisă.

Un controlor trecu și compostă biletele. Trenul gonia spre suburbie. Luminile Parisului se depărtau. Raoul parcurse distrat ziarele și, negăsind nimic interesant, le aruncă.

„Niciun eveniment”, își spuse el. „Nicio crimă senzațională. Cu cât este mai captivantă această tânără persoană!”

Faptul de a se găsi singur, într-o mică încăpere închisă, cu o necunoscută foarte drăguță, de a petrece noaptea împreună și de a dormi aproape unul de celălalt i se păruse mereu o anomalie mondenă care îl amuza nespus. Era hotărât să nu-și piardă vremea cu lecturi, meditații sau priviri furișe cu coada ochiului.

Se apropie de locul ei. Englezoaica trebuia, în mod cert, să fi ghicit că tovarășul ei de călătorie se pregătea să i se adreseze, și ea nu părea să evite, dar nici să pornească discuția. Trebuia deci ca Raoul să facă, de unul singur, efortul de a intra în dialog. Acest lucru nu-l stânjenea deloc. Pe un ton infinit de respectuos, el rosti:

– Oricât de deplasat ar fi demersul meu, aș vrea, dacă-mi îngăduiți, să vă avertizez asupra unui lucru care poate fi important pentru dumneavoastră. Îmi pot permite să vă spun câteva cuvinte?

Ea alege o bomboană de ciocolată și, fără a întoarce capul, răspunde pe un ton laconic:

– Dacă nu sunt decât câteva cuvinte, domnule, da.

– Uitați, doamnă...

Ea corectă:

– Domnișoară...

– Uitați, domnișoară! Eu știu, din întâmplare, că ați fost urmărită toată ziua, într-o manieră dubioasă, de un domn care se ascunde de dumneavoastră și...

Ea îl întrerupse pe Raoul:

– Demersul dumneavoastră este, într-adevăr, atât de deplasat, încât mă uimește că vine din partea unui francez. Nu aveți misiunea de a supraveghea oamenii care mă urmăresc.

– Am făcut-o pentru că acesta mi s-a părut suspect...

– Acesta, pe care îl cunosc și care mi-a fost prezentat anul trecut, domnul Marescal, are măcar delicatetea de a mă urmări de departe și de a nu-mi invada compartimentul.

Raoul, cu orgoliul rănit, făcu o plecăciune:

– Bravo, domnișoară, lovitura este directă. Nu-mi rămâne decât să tac.

– Nu vă rămâne decât să tăceți, într-adevăr, până la oprirea următoare, unde vă sfătuiesc să coborâți.

– Mii de regrete. Afacerile mele mă cheamă la Monte Carlo.

– Vă cheamă acolo de când știți că eu merg acolo.

– Nu, domnișoară, spuse Raoul pe un ton hotărât, ci de când v-am observat, mai devreme, într-o patiserie de pe bulevardul Haussmann.

Riposta fu rapidă.

– Inexact, domnule, făcu englezoaica. Admirația dumneavoastră pentru o persoană tânără cu niște ochi

verzi magnifici v-a pus, în mod cert, pe urmele ei, pentru a o putea reîntâlni după scandalul care s-a produs. Neputând, ați pornit pe urmele mele, chiar până la hotelul Concordia, ca și individul ale cărui manevre le denunțați, apoi, până la bufetul gării.

Raoul se amuza sincer.

– Sunt flatat că niciunul din gesturile și acțiunile mele nu v-au scăpat, domnișoară.

– Nu-mi scapă nimic, domnule.

– Îmi dau seama. Încă puțin și-mi veți spune cum mă cheamă.

– Raoul de Limézy, explorator, întors din Tibet și din Asia Centrală.

Raoul nu-și ascunse uimirea.

– Din ce în ce mai flatat. V-aș întreba prin ce fel de anchetă...

– Prin nicio anchetă. Dar când o doamnă vede cum un domn dă buzna în compartimentul ei în ultima clipă, fără bagaje, ea trebuie să observe. Astfel, ați tăiat două-trei pagini din broșură cu una din cărțile dumneavoastră de vizită. Am citit această carte de vizită și mi-am amintit de un interviu recent, în care Raoul de Limézy povestea ultima sa expediție. Este simplu.

– Foarte simplu. Dar, pentru acest lucru, este nevoie de niște ochi nemaipomeniți.

– Ai mei sunt excelenți.

– Totuși nu v-ați luat privirea de la cutia cu bomboane. Sunteți la a optsprezecea ciocolată.

– Nu trebuie să privesc ca să văd, nici să gândesc ca să ghicesc.

– Să ghiciți ce, în cazul de față?

– Să ghicesc că numele dumneavoastră adevărat nu este Raoul de Limézy.

– Imposibil!...

– Altfel, domnule, inițialele aflate înăuntrul pălăriei dumneavoastră nu ar fi un H și un V... dacă nu cumva purtați pălăria unui prieten.

Raoul începea să se impacienteze. Nu-i plăcea că, în duelul pe care-l susținea, adversarul avea, constant, avantajul.

– Și ce înseamnă acest H și acest V, după părerea dumneavoastră?

Ea ronțăi cea de-a nouăsprezecea bomboană și spuse, pe același ton nepăsător:

– Acelea, domnule, sunt inițiale a căror alăturare este destul de rară. Când întâmplarea face să le întâlnesc, mintea mea face mereu o apropiere între ele și inițialele a două nume pe care le-am remarcat cândva.

– Vă pot întreba care anume?

– Acest lucru nu vă va spune nimic. Este un nume necunoscut dumneavoastră.

– Totuși...

– Horace Velmont.

– Și cine este acest Horace Velmont?

– Horace Velmont este unul dintre numeroasele pseudonime sub care se ascunde...

– Sub care se ascunde...?

– Arsène Lupin.

Raoul izbucni în râs.

– Eu aș fi deci Arsène Lupin?

Ea protestă:

– Ce idee! Eu vă povestesc doar amintirea pe care inițialele de pe pălăria dumneavoastră o trezesc în mine de-a dreptul prostește. Și îmi spun, tot la fel de prostește, că drăguțul dumneavoastră nume, Raoul de Limézy, seamănă mult cu numele de Raoul d'Andrésy, pe care Arsène Lupin l-a purtat, de asemenea.

– Excelente răspunsuri, domnișoară! Dar, dacă aș fi avut onoarea să fiu Arsène Lupin, credeți-mă, n-aș fi jucat rolul un pic naiv pe care îl joc înaintea dumneavoastră. Cu câtă măiestrie glumiți pe seama nevinovatului de Limézy!

Ea îi întinse cutia.

– O bomboană de ciocolată, domnule, ca să compenseze înfrângerea dumneavoastră, și lăsați-mă să dorm!

– Dar, imploră el, conversația noastră nu se va opri aici.

– Nu, spuse ea. Dacă nevinovatul Limézy nu mă interesează, dimpotrivă, oamenii care poartă un alt nume decât al lor mă intrigă întotdeauna. Care sunt motivele lor? De ce se ascund? Curiozitate un pic perversă...

– Curiozitate pe care și-o poate permite un Bakefield, spuse el pe un ton destul de apăsător.

Și adăugă:

– După cum vedeți, domnișoară, și eu vă cunosc numele.

– La fel, și angajatul firmei Cook, spuse ea râzând.

– Deci, făcu Raoul, sunt învins. Îmi voi lua revanșa cu prima ocazie.

– Ocazia apare mereu când nu o cauți, conchise englezoaica.

Pentru prima oară, ea îi dădu sincer și drept în față privirea frumoasă a ochilor ei albaștri. El se cutremură.

– La fel de frumoasă pe cât de misterioasă, murmură el.

– Chiar deloc misterioasă, spuse ea. Mă numesc Constance Bakefield. Mă întâlnesc la Monte Carlo cu tatăl meu, lordul Bakefield, care mă așteaptă să joc golf cu el. În afară de golf, de care sunt pasionată ca de orice exercițiu, scriu prin ziare, pentru a-mi câștiga existența și a-mi păstra

independența. Meseria mea de reporter îmi permite, de asemenea, să am informații de primă mână despre toate personajele celebre, oameni de stat, generali, bucătari și escroci, mari artiști și hoți faimoși. Vă salut, domnule!

Deja își acoperea chipul cu cele două capete ale unui șal, își îngropa capul blond în căușul unei perne, arunca o cuvertură pe umeri și își întindea picioarele pe banchetă.

Raoul, care tresărise la împunsătura cuvântului „hoți”, rosti câteva fraze care nu duseră nicăieri; se lovea de o ușă închisă. Cel mai bine era să tacă și să aștepte revanșa.

Rămase deci tăcut în colțul lui, uimit de aventura trăită, dar, în sufletul lui, încântat și plin de speranță. Delicioasa ființă era originală și captivantă, enigmatică și atât de directă! Și ce simț ascuțit de observație!

Cât de limpede citise înăuntrul lui! Cum descoperise micile imprudențe pe care sfidarea pericolului îl făcea să le comită uneori! De asemenea, acele două inițiale...

Își luă pălăria și-i smulse banda interioară pe care merse să o arunce pe una din ferestrele de pe culoar. Apoi, reveni ca să ia loc în mijlocul compartimentului, se cuibări între două perne și începu să viseze, nepăsător.

Viața i se părea încântătoare. Era tânăr. Bancnote, ușor câștigate, îi umpleau portofelul. Douăzeci de proiecte cu execuție sigură și cu rezultate fructuoase fermentau în creierul lui ingenios. Și, în dimineața următoare, va avea înaintea lui spectacolul fascinant și tulburător al unei femei frumoase care se trezește.

Se gândea la acest lucru cu încântare. În moțaiala lui, vedea frumoșii ochi albaștri în culoarea cerului. Lucru ciudat, ei căpătau, încet-încet, nuanțe neașteptate și deveneau verzi, culoarea valurilor. Nu mai știa dacă erau ai englezoaicei sau ai parizienței ochii care-l priveau în

semiîntunericul neclar. Tânăra fată din Paris îi zâmbea blând. În cele din urmă, ea era cea care dormea înaintea lui. Și, cu un zâmbet pe buze, cu conștiința liniștită, adormi și el.

Visele unui om a cărui conștiință este liniștită și care întreține relații cordiale cu stomacului lui au întotdeauna un farmec pe care nu-l pot atenua nici măcar zgâlțâielile căii ferate. Raoul plutea încântat prin ținuturi vagi, în care se aprindeau ochi albaștri și ochi verzi, iar călătoria era atât de plăcută, încât el nu-și luase precauția de a lăsa în afara lui, de pază, ca să spunem așa, cum făcea întotdeauna, o mică parte a spiritului său.

Era o greșeală. În tren, trebuie să fii cu băgare de seamă mereu, mai ales când sunt puțini oameni. El nu auzi deci deschizându-se ușa de trecere spre vagonul din față vagonul numărul patru, nici apropiindu-se, cu pași de pisică, trei indivizi mascați și îmbrăcați cu bluze lungi, cenușii, care se opriră înaintea compartimentului său.

Altă greșeală: nu acoperise lampa. Dacă ar fi acoperit-o cu draperia, indivizii ar fi fost nevoiți să aprindă o lumină, pentru a-și îndeplini scopul funest, iar Raoul s-ar fi trezit pe loc.

Astfel că, în cele din urmă, el nu auzi și nu văzu nimic. Unul dintre bărbați, cu revolverul în mână, rămase, ca o santinelă, pe culoar. Ceilalți doi, făcându-și câteva semne, își împărțiră sarcinile și scoaseră din buzunare două bastoane scurte. Unul îl lovi pe primul călător, celălalt, pe cel care dormea sub o cuvertură.

Ordinul de atac se dădu în șoaptă, dar, oricât de încet fu rostit, Raoul percepu murmurul, se trezi și strânse instantaneu mâinile și picioarele. Paradă inutilă. Bastonul căzu pe fruntea lui și-l anihilă. Cel mult, putu simți că era apucat de gât și percepu o umbră care trecu prin fața lui și se aruncă asupra domnișoarei Bakefield.

Apoi – noapte, întuneric dens în care, pierzând controlul, ca un om care se scufundă, nu mai avu decât acele impresii neclare și greoaie care urcă mai târziu la suprafața conștientului și cu care realitatea se reconstituie în întregul ei. Îl legară, îi puseră căluș și-i înfășurară capul într-o țesătură aspră. Bancnotele îi fură luate.

– Bună treabă, suflă o voce. Dar, cu toate astea, e doar un mizilic. L-ai legat pe celălalt?

– Lovitura de bătă trebuie să-l fi adormit.

Se pare că lovitura nu-l adormise „pe celălalt” îndeajuns și faptul că era legat nu-i convenea, pentru că se auziră niște înjurături, zgomotul unei busculade, o luptă îndârjită care zdruncină toată bancheta... apoi strigăte... strigăte de femeie...

– Măi, să fie, uite o fată! spuse, pe un ton scăzut, una dintre voci. Zgârie... mușcă... Dar, ia zi, o recunoști?

– Asta cred că tu trebuie s-o spui.

– S-o fac să tacă mai întâi!

El folosi astfel de mijloace, încât ea tăcu, într-adevăr, încetul cu încetul. Strigătele se atenuară, deveniră hohote, suspine. Ea se opunea în tot acest timp și totul se întâmpla lângă Limézy, care simțea, ca într-un coșmar, toate eforturile atacului și ale împotrivirii.

Și, dintr-odată, toate încetară. O a treia voce, care venea de pe culoar, cea a santinelei, desigur, ordonă, pe un ton înăbușit:

– Stați!... Dar lăsați-o odată! Încă n-ați omorât-o, nu?

– Pe legea mea! Mi-e cam frică... În orice caz, putem s-o buzunărim.

– Opriți-vă și tăceți, fir-ar să fie!...

Cei doi atacatori ieșiră. Se certau și discutau pe culoar, iar Raoul, care începea să-și revină și să se miște, surprinse aceste cuvinte:

– Da... mai departe... compartimentul din capăt... Și repede!... Controlorul ar putea veni...

Unul dintre cei trei bandiți se aplecă asupra lui:

– Tu, dacă te miști, ești mort. Stai liniștit!

Cei trei se duseră spre capătul celălalt, unde Raoul remarcase prezența a doi călători. El încerca deja să-și desfacă legăturile și, cu mișcări ale mandibulei, să deplaseze călușul.

Aproape de el, englezoaica gema din ce în ce mai slab, lucru care-l îndurera. Folosindu-și toată puterea, el încerca să se elibereze, cu teama că era prea târziu ca să o salveze pe nefericită. Dar legăturile lui erau solide și bine înnodate.

Între timp, pânza care nu-l lăsa să vadă, prost legată, căzu dintr-odată. El o percepu pe tânără stând în genunchi, cu coatele pe banchetă și privindu-l cu ochi care nu vedeau.

În depărtare, se auziră zgomote. Cei trei bandiți mascați și cei doi călători pesemne că se băteau în compartimentul din capăt. Aproape imediat, unul dintre bandiți trecu în viteză, cu o valiză mică în mână, făcând gesturi dezordonate.

Vreme de un minut sau două, trenul încetinise, din cauză, probabil, că se făceau lucrări de reparație pe șine, întârziindu-i înaintarea, și, de aici, și momentul ales pentru atac.

Raoul era deznădăjduit. Luptând-se cu funiile ce nu voiau să se rupă, el reuși să-i spună tinerei, în ciuda călușului:

– Rezistați, vă rog!... O să am grijă de dumneavoastră... Dar ce este? Ce vi se întâmplă?

Bandiții trebuie să-i fi strâns peste măsură gâtul tinerei și să i-l fi vătămat, deoarece chipul ei, cu pete negre,